

Den nævnte Bestemmelse afviger derhos fra den hidtilværende Ordning, dels forsaavidt Hjemsendelsen af Betlere og Løsgængere i visse Tilfælde er overdraget til vedkommende Politimester uden Mellemkomst af noget Fattigvæsen, dels forsaavidt vedkommende Politimester i de Tilfælde, i hvilke han ikke direkte kan iværksætte Hjemsendelsen, skal afgive den Paagjældende til Hjemsendelse til Fattigvæsenet paa Straffestedet istedetfor til Fattigvæsenet paa Anholdelsesstedet, hvilket stundom kan være forbundet med praktiske Vanskeligheder og let fordyrer Hjemsendelsesomkostningerne.

Følge Loven af 14. Marts 1867 § 3 afholdes Udgifterne ved straffede Personers Hjemsendelse fra Straffeanstalterne af disses Kasse, forsaavidt Hjemsendelsen skal ske under Tvang, d: naar de have været straffede for Tyveri eller Løsgængeri, jfr. Regulativ af 4de April 1868. § 56, 1ste Stykke, er det nu for det første bestemt, at saadan Hjemsendelse altid skal finde Sted, naar Straffeanstaltens Bestyrelse skønner, at den Paagjældende er trængende til vedvarende Understøttelse, og det altsaa kan forudsættes, at hans Forsørgelseskommune kommer til at overtage hans Forsørgelse. Hjemsendelsen, der skal ske ved Straffeanstaltens Foranstaltning, skal da saavidt mulig dirigeres til Forsørgelseskommunen, eventuelt til Fattigvæsenet paa det Sted, hvorfra han er indsendt til Straffeanstalten. Han vedkommende Strafefange vel ikke anses for trængende til vedvarende Understøttelse, men han dog er subsistentløs og derhos begjærer at blive hjemsendt, skal saadant ogsaa ske, og Hjemsendelsen skal da fortrinnsvis dirigeres til hans Hem, hvis han har bevarer et saadant f. Ex. gjennem sin Familie, subsidieret til hans Forsørgelseskommune eller til Fattigvæsenet paa det Sted, hvorfra han er indsendt til Straffeanstalten. Omkostningerne ved en Strafefanges Aflevering til vedkommende Fattigvæsen skulle afholdes af Straffeanstaltens Kasse med Undtagelse af Udgiften ved hans Forhning med Klæder ved Losladelsen, der skal refunderes af den modtagelsespligtige Kommune. Fra det Tidspunkt, da Aflevering til Fattigvæsenet har fundet Sted, behandles Omkostningerne ved Paagjældendes Underhold og videre Hjemsendelse — derunder den nyssnævnte Udgift — efter de almindelige om Refusion af Fattighjælp og Hjemsendelsesomkostninger gjældende Regler.

§ 56, 2die Stykke, indeholdes den selvsigelige Regel, at naar en Person ellers har været straffet, og ved sin Loslæelse be-

findes trængende til Fattighjælp, skal han afleveres til Stedets Fattigvæsen.

Udgifterne ved Hjemvises Oversendelse over Belterne blive efter de for Tiden gjældende Regler endelig erstattede Affendelseskommunen fra Forsørgelseskommunen, jfr. ovennævnte Cirkulære Post 4. Da denne Ordning medfører en i Forhold til de ubetydelige Pengebelsb, hvorom der er Spørgsmaal, meget vidtløftig Brevvevling, er det anset rettest for dette Punkts Vedkommende at foretage en Forandring, saaledes som angivet i § 57, næstsidste Punktum.

Om den Forpligtelse, der iøvrigt ogsaa for Tiden maa antages at paahvile Kommunerne til at meddele Hjemstedsbeviser til her i Landet forsørgelsesberettigede Personer, der opholde sig i Udlandet, er det Fornødne optaget i Lovforslagets § 58.

De i § 59 givne Regler om Overøvrighedernes og Indenrigsministerens Myndighed ved Fattigsagers Afgjørelse ere stemmende med det nu Gjældende, kun at man for at forhindre, at Fattigsagers endelige Afgjørelse, saaledes som det nu hyppigt er Tilfældet, utilbørlig trækkes i Langdrag, har optaget en Bestemmelse om, at Amtmændenes Rædsler ordentligvis ikke kunne omstødes, medmindre de inden 12 Uger efter deres Afgjelse indankes for Indenrigsministeren.

Slutningsbestemmelsen i § 59 sigter til at legalisere, hvad der alt nu sker i Praxis. Uden en saadan Bemyndigelse for Indenrigsministeriet er det ikke gjørligt at redressere Følgerne af de Utilbørligheder, der jævnlig forekomme fra Kommunernes Side.

Ved Bestemmelsen i § 60 vil der opnaaes et virksomt Middel til at modvirke urigtige eller forbeholdne Erklæringer eller Attester fra Fattigbestyrelserne ligesom ogsaa ulovlige Forsøg fra deres Side paa at befri deres Kommune for en Forsørgelsesbyrde paa en anden Kommunes Bekostning og deslige.

Til Kapitel VI.

Medens de Udgifter, der medgaa til blinde og idiotiske Børns Underholdning i dertil bestemte Anstalter, saafremt de falde det Offentlige til Last, blive at betragte som anden Fattighjælp og at udrede efter de herom gjældende Regler, paahviler det, hvad Døvsomme angaaer, i Kjøbstæderne Døvsommens Fattigvæsen og paa Landet Amtsfattigkassen at udrede Udgifterne ved deres Ophold paa de fgl. Døvsommeinstituter, forsaavidt Børnene eller deres Forældre ikke have Evne til at udrede dem jfr. Fun-